

Đó là một trong những chỗ hiểm trở nhất trên núi Hoa Sơn, gọi là Xả thân nhai, từ đó nhảy xuống nhát đỉnh phải tan xương nát thịt. Hoàng Dung vội vàng sấn lên, quờ tay nắm lấy vạt áo sau lưng y, trên tay vừa sử kính, điểm chân đã vọt qua vai y, đứng trước bờ vực.

HỒI THỨ BA MƯƠI CHÍN

THỊ PHI THIÊN ÁC

Quách Tĩnh phi ngựa đi mau được mấy hôm, đã rời khỏi nơi nguy hiểm. Trên đường về nam khí trời ấm dần, cỏ xanh ngày dài, dọc đường sau cơn binh lửa nhà cửa thành quách điêu tàn, xác chết đầy đường, những điều nghe thấy đều là việc cay mắt đau lòng. Một hôm tới một ngôi đình hồng tạc nghỉ chân, thấy trên vách đề mấy hàng chữ "Thơ thời Đường có câu:

*Róc rách khe quanh bóng nắng tà,
Chỉ nghe tiếng quạ vắng xa xa,
Ngàn thôn muôn xóm như Hàn thực,
Khói bếp không bay chỉ thấy hoa.*

Nay giang sơn gấm vóc của chúng ta đã thành chiến trường của quân mọi rợ, sinh dân đồ thán còn hơn trong bài thơ này nữa". Quách Tĩnh nhìn mấy hàng chữ ấy ngẩn người xuất thần, nỗi buồn kéo tới, không kìm được ứa nước mắt.

Y lang thang rong ruổi, không biết đi đâu, chỉ trong một năm mà mẹ, Hoàng Dung, sư phụ, những người thân nhất trên đời đã lần lượt ra đi. Âu Dương Phong hại chết ân sư và Hoàng Dung thì vốn có thể tìm y trả thù, nhưng vừa nghĩ tới hai chữ trả thù thì cảnh tượng thăm sát toàn thành ở Hoa Thích Tử Mô lại lập tức hiện

ra trong lòng, hối hận rằng tuy trả được thù cha nhưng lại làm hại không biết bao nhiêu bách tính vô tội, trong lòng làm sao yên ổn được? Xem ra việc trả thù ấy chưa chắc đã là phải.

Bấy nhiêu ý nghĩ kéo tới trong lòng "Minh một đời khổ luyện võ nghệ, luyện tới mức như bây giờ có làm được gì? Ngay cả mẹ và Dung nhi cũng không bảo vệ được thì luyện võ nghệ có ích lợi gì? Minh dốc lòng muốn làm người tốt, nhưng rốt lại để cho ai sung sướng chứ? Mẹ và Dung nhi vì mình mà chết, em Hoa Tranh thì vì mình mà đau khổ suốt đời, đúng là mình làm hại không biết bao nhiêu người".

"Bọn Hoàn Nhan Hồng Liệt, Ma Ha Mạt tự nhiên là người xấu. Nhưng Thành Cát Tư Hãn thì sao? Ông giết Hoàn Nhan Hồng Liệt cũng gọi là người tốt, nhưng lại sai mình đi đánh Đại Tống, ông nuôi mẹ con mình hai mươi năm, rốt lại lại bức tử mẹ mình".

"Minh kết nghĩa huynh đệ với Dương Khang, nhưng hai người thủy chung lòng dạ khác nhau. Tỷ tỷ Mục Niệm Từ là người tốt, tại sao lại dốc lòng yêu thương Dương Khang như thế? Đà Lôi an đáp tâm đầu ý hợp với mình, nếu y mang quân tấn công phía nam thì mình có phải gặp y trên chiến trường, đánh nhau sống chết hay không? Không, không, mỗi người đều có mẹ, đều là mẹ mình mang thai mười tháng sinh ra, khổ cực vất vả nuôi đến khi lớn lên, mình làm sao giết con cái người khác để mẹ họ đau lòng? Họ không nỡ giết mình, mình cũng không nỡ giết họ. Nhưng chẳng lẽ cứ để mặc họ tới tàn sát bách tính Đại Tống chúng ta?".

"Học võ là để đánh người giết người, xem ra hai mươi năm qua mình đều làm cả, mình cứ chăm chăm khổ luyện, rốt lại chỉ hại người. Nếu sớm biết thế này, mình không biết một chút võ nghệ nào lại hay. Nhưng nếu không học võ thì làm được chuyện gì? Minh sống trên đời rất lại để làm gì? Trong mấy mươi năm tới mình phải làm gì? Sống là tốt hay chết sớm đi là tốt? Nếu sống thì bây giờ đã phiền não không biết bao nhiêu, về sau càng ngày lại càng nhiều hơn. Mà nếu sớm chết đi thì lúc đầu mẹ mình sinh mình làm gì? Lại cần gì phải vất vả nuôi mình khôn lớn?". Bấy nhiêu ý nghĩ trở đi trở lại, càng nghĩ càng mờ mịt".

Liên tiếp mấy ngày, y cả ngày không ăn không ngủ, lăn mò trên đồng trống, chỉ nghĩ ngợi bấy nhiêu việc. Lại nghĩ "Mẹ và các vị ân sư trước nay vẫn dạy mình làm người phải trọng nghĩa thủ tín, vì thế mình tuy rất yêu thương Dung nhi nhưng

thủy chung vẫn không bỏ hôn ước của đại hãn, kết quả là không những làm mẹ và Dung nhi chết uống, mà đại hãn, Đà Lôi, Hoa Tranh trong lòng cũng có gì vui sướng đâu? Bấy vị ân sư Giang Nam thất hiệp và Hồng ân sư đều là kẻ sĩ hiệp nghĩa, cũng không ai có chung cục tốt đẹp. Âu Dương Phong và Cừ Thiên Nhận làm nhiều điều bất nghĩa thì vẫn tiêu dao tự tại. Trên thế gian rốt lại còn có đạo trời lẽ trời không ông trời rốt lại có mắt hay không?"

Hôm ấy tới một tiểu trấn thuộc phủ Tế Nam Sơn Đông, y vào một tửu quán uống rượu giải sầu một mình, vừa uống được vài chén chợt một hán tử xông vào cửa chỉ mặt y ngoác mồm chửi "Thằng giặc Thát Đát hại ta nhà phá người chết, hôm nay ta sẽ liều mạng với ngươi". Nói xong vung quyền đánh vào giữa mặt y.

Quách Tĩnh giật mình, tay trái lật lại một cái nắm cứng cổ tay y xô nhẹ ra, người ấy ngã lăn ra đất, rõ ràng không hề biết võ công. Quách Tĩnh thấy vô ý mà hất y ngã vỡ đầu chảy máu, vô cùng hối hận, vội đưa tay đỡ y dậy, nói "Đại ca, ngươi nhận lầm người rồi?". Người kia gào lên be be, chỉ chửi "Thằng giặc Thát Đát" ngoài cửa lại có mấy mươi hán tử xông vào sấn tới vung quyền phóng cước đánh đá. Quách Tĩnh mấy hôm ấy đã biết võ công làm hại người, quyết ý không động thủ với ai, lại thêm những người này đều không quen biết, lại không biết võ nghệ, chỉ đánh bừa đá ẩu, lúc ấy tránh đông né tây, không hề đánh trả. Nhưng bên ngoài người kéo tới càng lúc càng đông, đứng dày đặc khắp trong ngoài quán rượu, rốt lại y cũng bị đánh trúng mấy đòn.

Y đang muốn vận kinh xô mọi người ra chạy ra khỏi quán chợt nghe ngoài cửa có người cao giọng nói "Tĩnh nhi, ngươi ở đây làm gì thế?" Quách Tĩnh ngẩng nhìn thấy người ấy mặc đạo bào, râu dài phất phơ, chính là Trương Xuân tử Khuu Xử Cơ, trong lòng cả mừng, kêu lên "Khuu đạo trưởng, đám người này không biết vì sao lại đánh con". Khuu Xử Cơ hai tay vung ra hai bên, rẽ mọi người ra bước tới kéo Quách Tĩnh ra ngoài.

Mọi người theo sau đánh đá chửi bới, nhưng Khuu Quách hai người sải chân chạy mau, Quách Tĩnh gọi con tiểu hồng mã chạy theo, trong giây lát hai người một ngựa đã chạy ra đồng trống, bỏ đám người phía sau mất hút. Quách Tĩnh kể chuyện đám người kia vô cớ đánh mình. Khuu Xử Cơ cười nói "Người mặc quần áo theo lối Mông Cổ, họ chửi ngươi là người Thát Đát thôi" Kể nói việc quân Mông

Cổ giao chiến với quân Kim ở một dải Sơn Đông, bách tính ở đó đã chịu khổ vì quân Kim đã lâu, lúc đầu ra sức giúp đỡ quân Mông Cổ nào ngờ tướng sĩ Mông Cổ cũng tàn ngược như người Kim, đem sự tàn bạo này thay sự tàn bạo kia, cướp bóc đốt phá giết chóc hãm hiếp lại càng hại bách tính thêm khổ. Đại đội quân Mông Cổ tràn qua, bách tính không dám làm gì, nhưng quan binh chỉ cần có ai rơi lại phía sau thì đều bị bách tính đánh chết.

Khuu Xử Cơ lại hỏi "Rồi người cứ để họ đánh thế à? Người nhìn xem trên người người bao nhiêu là vết bầm tím". Quách Tĩnh thở dài một tiếng, kể lại việc đại hãn ra mặt lệnh tấn công phương nam, bức tử mẹ y.

Khuu Xử Cơ hoảng sợ nói "Thành Cát Tư Hãn đã có kế sách đánh Tống, chúng ta phải mau mau nam hạ báo cho triều đình sớm phòng bị". Quách Tĩnh lắc đầu nói "Như thế có gì hay? Kết quả chỉ khiến tướng sĩ đôi bên đánh nhau thây chất thành núi, bách tính thì nhà phá người chết". Khuu Xử Cơ nói "Nếu nhà Tống mất về Mông Cổ thì bách tính càng chịu khổ nhiều hơn". Quách Tĩnh nói "Khuu đạo trưởng, con có rất nhiều việc không hiểu được, muốn thỉnh giáo người chỉ điểm". Khuu Xử Cơ kéo tay y tới ngồi dưới một gốc hòe, nói "Người nói đi".

Quách Tĩnh lúc ấy đem tất cả những suy nghĩ về việc sai đúng khó biết rõ, học võ cũng vô ích trong mấy hôm rồi nói ra, sau cùng thở dài nói "Đệ tử lập chí suốt đời này không tranh đấu với người ta nữa. Chỉ hận là không thể quên tất cả võ công đã học được chỉ vì luyện võ lâu ngày đã quen tay, mới rồi bất cẩn một cái lại xô người ta ngã võ đầu chảy máu".

Khuu Xử Cơ lắc đầu nói "Tĩnh nhi, người nghĩ thế không đúng rồi. Mấy mươi năm trước bí kíp võ lâm Cửu âm chân kinh xuất hiện trên đời, không biết bao nhiêu hào kiệt giang hồ đã vì nó mà chuốc cái họa sát thân, về sau luận kiếm ở Hoa Sơn, sư phụ ta là Trùng Dương chân nhân đứng đầu quần hùng, đoạt được chân kinh. Lão nhân gia người vốn đã định hủy đi, nhưng về sau lại nói: Nước có thể chở thuyền nhưng cũng có thể lật thuyền, là phúc hay là họa thì còn tùy ở người dùng, rốt lại vẫn giữ bộ kinh thư ấy đến nay. Những văn tài võ lược võ khí sắc bén trên đời, không gì không thể tạo phúc cho người mà cũng không gì không thể gây họa cho đời. Chỉ cần người dốc lòng làm thiện thì võ công càng cao cường càng tốt, cần gì phải quên đi?".

Quách Tĩnh trầm ngâm hồi lâu rồi nói "Lời của đạo trưởng tuy không sai, nhưng nghĩ tới chuyện đời hôm nay, hảo hán giang hồ đều khen Đông tà, Tây độc, Nam đế, Bắc cái bốn người là võ công cao cường nhất. Nhưng đệ tử nghĩ kỹ lại, nếu muốn luyện võ công tới mức bốn vị tiền bối ấy thì thiên nan vạn nan, mà cho dù tới được mức ấy, thì cũng có ích gì cho người cho mình đâu?".

Khuru Xử Cơ ngẩn người ra hồi lâu mới nói "Hoàng Dược Sư hành vi hẹp hòi kỳ quái, tuy vì hận đời ghét tục nhưng trong lòng cũng có nỗi khổ khó nói ra, nhưng chỉ làm điều mình cho là đúng, trước nay không nghĩ gì tới người khác, ta thấy không được. Âu Dương Phong làm ác nhiều bề thì không cần nói nữa. Đoàn hoàng gia từ hòa khoan hậu, nếu làm vua một cõi thì vốn có thể tạo phúc cho bách tính, nhưng y lại vì một chút ân oán nhỏ trốn đời ẩn cư, cũng không thể kể là người đại nhân đại dũng. Chỉ có Hồng Thất công Hồng bang chủ hành hiệp trượng nghĩa, cứu khổ phù nguy, ta đối với ông ta mới khâm phục sát đất. Lần luận kiếm ở Hoa Sơn lần thứ hai trong chớp mắt sẽ tới cho dù có ai võ công cao hơn Hồng Thất công thì kẻ sĩ hào kiệt trong thiên hạ vẫn cứ tôn Hồng Thất công là người đứng đầu võ lâm hiện nay".

Quách Tĩnh nghe tới mấy chữ Luận kiếm ở Hoa Sơn, trong lòng hoảng sợ, nói "Thương thế của ân sư con đã khỏi hẳn chưa? Lão nhân gia người có tới Hoa Sơn phò ước không?". Khuru Xử Cơ nói "Sau khi ta từ Tây Vực trở về cũng chưa gặp Hồng bang chủ, nhưng bất kể ông có xuất thủ hay không thì nhất định cũng sẽ tới Hoa Sơn. Ta cũng đang vì chuyện đó mà đi qua đây người theo ta đi xem không?".

Quách Tĩnh trong mấy hôm ấy trong lòng nguội lạnh thấy việc tranh bá quyết thắng rất phiền phức, lắc đầu nói "Đệ tử không đi, xin đạo trưởng đừng trách". Khuru Xử Cơ nói "Người định đi đâu?". Quách Tĩnh thần thờ đáp "Đệ tử không biết. Đi đâu cũng thế thôi".

Khuru Xử Cơ thấy thần sắc y phờ phạc, hình dung tiêu tụy như vừa mắc bệnh nặng mới khỏi, trong lòng rất lo lắng, nhưng tuy gọi chuyện đủ cách mà Quách Tĩnh vẫn cứ lắc đầu không nói. Khuru Xử Cơ nghĩ thầm "Trước nay y vốn nghe lời Hồng bang chủ, nếu y tới Hoa Sơn, thầy trò gặp nhau, hoặc có thể khiến y trở lại như cũ, ra dáng con người. Nhưng làm sao Khuyên y đi đây?" Đột nhiên nhớ lại

một chuyện, bèn nói "Tĩnh nhi, người muốn quên tất cả những võ công đã học được thì cũng có cách đấy". Quách Tĩnh nói "Thật à?". Khuu Xử Cơ nói "Trên đời có một người lúc vô ý học được võ công thượng thượng trong Cửu âm chân kinh, nhưng về sau lại nghĩ việc ấy là trái với lời thề, phụ mất lời dặn dò của người khác nên rút lại đã cố gắng quên được tất cả các võ công ấy. Người muốn học thì không đi thỉnh giáo ông ta không xong".

Quách Tĩnh nhảy bật dậy kêu lên "Đúng, là Chu Bá Thông Chu đại ca", rồi lập tức nhớ lại Chu Bá Thông là sư thúc của Khuu Xử Cơ, mình lại buột miệng kêu y là đại ca, há không phải là còn cao hơn Khuu Xử Cơ một bậc, không kìm được vô cùng xấu hổ.

Khuu Xử Cơ cười khẽ một tiếng, nói Chu sư thúc trước nay cũng không phân biệt tôn ty lớn nhỏ giữa bọn ta, người thích thế nào thì cứ gọi thế ấy, ta không để ý đâu". Quách Tĩnh nói "Y ở đâu?". Khuu Xử Cơ nói "Lần luận kiếm này ở Hoa Sơn, nhất định Chu sư thúc sẽ tới". Quách Tĩnh nói "Được, vậy thì con theo đạo trưởng lên Hoa Sơn".

Hai người đi tới thị trấn phía trước, Quách Tĩnh bỏ tiền ra mua cho Khuu Xử Cơ một con ngựa. Hai người sóng cương cùng đi, không chỉ một ngày, dần dần đã tới dưới núi Hoa Sơn.

*** vietkiem.com ***

Hoa Sơn được gọi là Tây nhạc trong Ngũ nhạc, người xưa ví Ngũ nhạc với Ngũ kinh, nói Hoa Sơn là kinh Xuân thu, chủ về oai nghiêm tiêu sái, hiểm trở cheo leo nhất trong các danh sơn trên thiên hạ. Hai người tới đỉnh Sơn Tôn ở cửa núi phía nam, chỉ thấy bên cạnh đỉnh mọc mười hai cây mây long đằng, ngoằn ngoèo nhiều đốt nhánh chìa lên không giống hết con rồng đang bay. Quách Tĩnh nhìn thấy nhánh mây già bay lên không như thế đột nhiên nhớ tới chiêu Phi long tại thiên, chỉ cảm thấy theo tổng cương của Cửu âm chân kinh thì có thể dựa theo tư thế của mười hai cây mây này sáng chế ra mười hai chiêu quyền lộ cổ kính mạnh mẽ. Đang lúc xuất thần, đột nhiên giật mình nhớ lại "Mình chỉ mong quên hết những võ

công đã học, tại sao lại còn nghĩ tới chuyện chiêu số mới mẻ, nghiên cứu cách thức đả thương người khác? Minh chìm đắm sâu như thế, quả thật là không còn thuốc nào cứu chữa".

Chợt nghe Khuu Xử Cơ nói "Hoa Sơn là linh địa của Đạo gia ta, mười hai dây mây long đăng lớn này tương truyền là do Hy Di tiên sinh Trần Đoàn lão tổ trồng". Quách Tĩnh nói "Trần Đoàn lão tổ à? Đó có phải là vị tiên trưởng ngủ suốt năm không dậy không?" Khuu Xử Cơ nói "Trần Đoàn lão tổ sinh ở thời Đường mạt, trải qua năm đời Lương Đường Tấn Hán Chu, mỗi khi nghe thay đổi triều đại thì đều buồn rầu không vui, đóng cửa nằm cao. Thế gian đồn ông ngủ một giấc cả năm trời, thật ra chỉ là ông ta lo lắng vì thiên hạ phân tranh, bách tính chịu khổ, không muốn ra cửa mà thôi. Đến khi nghe Tống Thái tổ lên ngôi, lại hô hô cười rộ, vui mừng tới nỗi ngã lăn từ lưng lưà xuống đất, nói thiên hạ từ nay được thái bình rồi. Tống Thái tổ nhân hậu thương dân, bách tính trong thiên hạ quả thật được nhiều điều hay từ ông ta".

Quách Tĩnh nói "Nếu Trần Đoàn lão tổ sống vào thời nay chắc cũng không khỏi lại phải đóng cửa ngủ hết năm này tháng khác đâu". Khuu Xử Cơ thở dài một tiếng, nói "Mông Cổ dấy lên ở phương bắc, có ý nam xâm, vua tôi nhà Tống lại hôn mê tâm thường như thế, nhìn thấy thế cục của thiên hạ đã không làm gì được nữa rồi. Nhưng nam tử chúng ta biết rõ là không làm gì được cũng phải làm. Hy Di tiên sinh tuy là cao nhân, nhưng lo đời mà rửa tay áo nằm cao, lại không phải là lối hành sự của kẻ nhân danh hiệp sĩ". Quách Tĩnh im lặng.

Hai người để ngựa lại dưới chân núi, thông thả lên núi, qua bãi Đào Hoa, vượt hẻm Hy Di, lên bãi Sa Mộng, đường núi càng đi càng hiểm trở, lúc lên tới cửa Tây Huyền phải bám vào dây sắt mà lên, hai người đều là một thân khinh công thượng thừa, chỉ trong khoảnh khắc đã lên tới. Lại đi thêm bảy dặm tới bãi Thanh, qua khỏi bãi thì đá núi lởm chởm, trên sườn phía bắc có đá lớn chặn đường. Khuu Xử Cơ nói "Tảng đá này gọi là Đồng Tâm thạch, qua khỏi đó đường núi càng hiểm trở, du khách tới đây đều phải quay lại". Từ xa nhìn thấy một ngôi thạch đình nho nhỏ. Khuu Xử Cơ nói "Đó chính là Đồ Kỳ đình. Tương truyền Tống Thái tổ và Hy Di tiên sinh từng đánh cờ vây ở đó đem núi Hoa Sơn làm vật đánh cuộc, Tống Thái tổ thua, từ đó đất đai trong núi Hoa Sơn không phải đóng thuế nữa". Quách Tĩnh

nói "Thành Cát Tư Hãn, quốc vương Hoa Thích Tử Mô, hoàng đế Đại Kim Đại Tống đều như lấy thiên hạ làm vật đánh cuộc mọi người cùng đánh cờ". Khuu Xử Cơ gật đầu nói "Đúng thế. Tính nhi, mấy năm nay người học hành suy nghĩ rất có kiến thức, đã không còn là một gã tiểu tử ngốc ngờ ngờ nghếch nghếch như lúc trước. Lại nói bấy nhiêu các đế vương nguyên soái lấy thiên hạ làm vật đánh cuộc, thua thì không chỉ thua mất giang sơn và tính mạng của mình mà còn làm bách tính trong thiên hạ phải chịu khổ".

Lại qua hẻm Thiên Xích, hẻm Bách Xích, người đi phải nghiêng người mới lách qua được. Quách Tĩnh nghĩ thầm "Nếu có địch nhân ở đây đột nhiên ra tay tập kích thì thật khó chống cự".

Tâm niệm vừa động, chợt nghe phía trước có người quát lớn "Khuu Xử Cơ, hôm trước ở lầu Yên Vũ đã tha mạng cho người, lại còn lên Hoa Sơn làm gì?". Khuu Xử Cơ vội bước mau tới vài bước chiếm chỗ lõm trên sườn núi mới ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy bốn người bọn Sa Thông Thiên, Bàn Liên Hồ, Linh Trí thượng nhân, Hầu Thông Hải đang đứng một hàng ở đầu bên kia đường núi.

Lúc Khuu Xử Cơ lên núi đã nghĩ tới chuyến đi này nhất định sẽ gặp bọn đại địch Âu Dương Phong, Cừu Thiên Nhận, nhưng Chu Bá Thông, Hồng Thất công, Quách Tĩnh đều tới cũng có thể đối địch được, nhưng không ngờ bọn Sa Thông Thiên cũng có gan lên núi. Chỗ y đứng tuy hơi rộng rãi bằng phẳng nhưng địa thế vẫn rất hiểm trở, chỉ cần bị địch nhân xô một cái nhất định phải ngã xuống vực sâu vạn trượng, việc tới lúc nguy cấp không kịp nghĩ ngợi gì nhiều, soạt một tiếng rút trường kiếm ra, một chiêu Bạch hồng kinh thiên phóng vào Hầu Thông Hải, thấy trong bốn địch nhân chỉ có Hầu Thông Hải yếu nhất, lại bị gãy một cánh tay, nên kiếm ấy là đánh vào chỗ yếu của bên địch. Hầu Thông Hải thấy kiếm chiêu lợi hại đành nghiêng người tránh qua, một tay nhắc ngọn Tam cổ xoa lên đỡ. Phán quan bút của Bàn Liên Hồ và đồng bạt của Linh Trí thượng nhân hai bên giáp kích, rõ ràng muốn đẩy Khuu Xử Cơ rơi xuống vực.

Khuu Xử Cơ trường kiếm dính vào Tam cổ xoa của Hầu Thông Hải một cái, kinh lực vận tới mũi kiếm, vừa mượn lực một cái thân hình đã bay lên không vọt qua đầu Hầu Thông Hải. Binh khí của Bàn Liên Hồ và Linh Trí thượng nhân đánh vào vách đá trên núi, lửa bắn tung tóe. Sa Thông Thiên trong miếu Thiết Thương bị

mất một cánh tay, lúc ấy vết thương còn chưa lành hẳn, thấy sư đệ làm lỡ việc lập tức dùng thuật Di hình hoán vị định chặn ngang trước mặt Khuu Xử Cơ. Chỉ thấy Khuu Xử Cơ kiếm quang chớp chớp, đâm mau mấy chiêu. Sa Thông Thiên thân hình vừa chớp lên chưa kịp chặn lại đã bị y sấn mau tới trước mặt. Sa Bành hai người cao giọng quát tháo từ phía sau đuổi tới. Khuu Xử Cơ quay kiếm đón đỡ mấy chiêu, Linh Trí thượng nhân vung đồng bạt xông tới, ba món binh khí tấn công ráo riết.

Thấy Khuu Xử Cơ tình thế nguy cấp, Quách Tĩnh vốn định xông lên cứu viện nhưng cảm thấy động thủ với người là việc vô cùng xấu xa, thấy đôi bên đánh nhau kịch liệt cảm thấy rất chán ghét, lúc ấy quay đi không nhìn, bắm mây vin cỏ theo đường khác xuống núi. Y thông thả bước đi, hai ý nghĩ trong lòng không ngừng chống đối nhau "Nên xông lên giúp đỡ Khuu đạo trưởng hay quả thật từ nay trở đi không động võ với người khác?".

Y càng nghĩ càng thấy hồ đồ, nghĩ ngợi "Nếu Khuu đạo trưởng bị bọn Bành Liên Hồ hại chết, há chẳng phải toàn là do mình không đứng? Nhưng nếu xông lên giúp đỡ, đánh bọn Bành Liên Hồ rơi xuống vực thì rốt lại có nên hay không?". Y càng đi càng xa, sau cùng không nghe tiếng binh khí chạm nhau nữa, một mình ngồi trên tảng đá, ngo ngẩn xuất thần.

Qua hồi lâu, chợt nghe sau cây thông bên cạnh có một tiếng sáo vang lên, một người sau gốc tùng nhô ra. Quách Tĩnh quay lại thấy người ấy tóc trắng mặt hồng, chính là Đâm tiên lão quái Lương Tử Ông, lúc ấy cũng không đếm xỉa gì tới, vẫn cứ tập trung suy nghĩ. Lương Tử Ông lại giật nảy mình, biết Quách Tĩnh võ công tiến triển rất xa, mình đã sớm không phải là địch thủ, lập tức co người lại núp sau gốc cây. Núp một lúc thấy y vẫn không đuổi theo, lại thấy y thất hồn lạc phách, mặt mày đăm chiêu, không ngừng lăm bắm một mình như bị trúng tà, nghĩ thầm "Thằng tiểu tử này hôm nay có vẻ kỳ quái, cứ thử y xem". Y không dám tới gần, nhặt một viên đá ném vào lưng Quách Tĩnh. Quách Tĩnh nghe tiếng gió, nghiêng người tránh qua, vẫn không đếm xỉa gì tới.

Lương Tử Ông bạo gan hơn, từ sau gốc cây bước ra, tiến tới vài bước, hạ giọng gọi "Quách Tĩnh, ngươi làm gì ở đó thế?" Quách Tĩnh nói "Ta đang nghĩ xem dùng võ công đả thương người khác là nên hay không nên?". Lương Tử Ông sững

sốt, kể cả mừng nghĩ thầm "Thằng tiểu tử này quả là ngu ngốc tới mức khốn khổ". Lại bước tới mấy bước, nói "Đã thương người khác là việc vô cùng xấu xa, tự nhiên là không nên". Quách Tĩnh nói "Người cũng nghĩ thế à? Ta đang mong có thể quên hết tất cả võ công đã học được".

Lương Tử Ông thấy y nhìn ra chân trời xuất thần, thông thả bước tới sau lưng y, dịu dàng nói "Ta cũng đang hết sức để quên võ công của mình, để ta giúp người một tay được không?". Quách Tĩnh nói "Tốt lắm, người nói nên làm thế nào?". Lương Tử Ông nói "Ờ, ta có cách hay", hai tay vung ra đột nhiên dùng Đại cầm nã thủ nắm vào huyết Thiên trụ trên cổ và huyết Thần đường sau lưng y. Quách Tĩnh đang sưng sốt thì thấy toàn thân đã tê rần, không còn cách nào động đậy. Lương Tử Ông cười hung dữ nói "Ta hút hết máu tươi của người, người sẽ hoàn toàn không biết võ công". Rồi há miệng cắn vào cổ họng Quách Tĩnh, dùng sức hút máu, nghĩ thầm "Mình vất vả nuôi được một con bảo xà mà bị thằng tiểu tử ngốc này hút hết máu, đến nỗi y võ công càng ngày càng cao, còn mình thì chẳng có chút tiến bộ gì, không uống máu tươi của y thì không lấy gì mà bù đắp lại được, Tuy việc xảy ra đã lâu, máu con bảo xà chưa chắc đã còn công hiệu, nhưng y cũng không đếm xỉa gì tới".

Biến cố xảy ra bất ngờ, Quách Tĩnh chỉ cảm thấy trên cổ đau buốt, mắt nảy đom đóm, vệt vàng vận kinh giắt ra, nhưng hai đại huyết đã bị địch nhân giữ chặt, toàn thân không sử dụng nửa điểm kinh lực. Chỉ thấy Lương Tử Ông hai mắt đầy vằn đỏ, vẻ mặt vô cùng hung ác cắn vào cổ y, càng cắn càng mạnh, chỉ cần cổ họng bị y cắn đứt thì làm sao còn được tính mạng? Đang lúc nguy cấp cũng không còn thời gian để nghĩ có nên động võ với người ta hay không, lập tức sử dụng công phu Dịch cân đoàn cốt, một luồng chân khí từ đan điền xông lên thúc vào hai huyết Thiên trụ, Thần đường.

Lương Tử Ông hai tay nắm rất chặt, nào ngờ trong huyết đạo của đối phương đột nhiên có một luồng lực đạo hất ra, y cảm thấy hổ khẩu chấn động, không tự chủ được buông tay ra. Quách Tĩnh cúi đầu hích vai, vận lực vào lưng, Lương Tử Ông chân đứng không vững, thân hình đột nhiên trượt qua vai Quách Tĩnh, trong tiếng kêu thảm rơi thẳng xuống vực sâu muôn trượng. Tiếng gào thảm dội lại trong hang núi, tiếng vọng bốn phía càng vang càng nhiều, càng vang càng to, Quách

Tĩnh nghe thấy bất giác nổi da gà.

Qua hồi lâu y mới định thần, sờ sờ vết thương trên cổ mới nhớ là trong lúc vô ý đã dùng võ công giết chết một người, nhưng lại nghĩ "Mình không giết y, y cũng giết mình. Nếu mình giết y là không phải thì chẳng lẽ y giết mình là phải sao?", thò đầu nhìn xuống vực, thấy vực sâu không thấy đáy, thâm tiên nào quái không biết đã chôn thân ở đâu.

*** vietkiem.com ***

Quách Tĩnh ngồi trên tảng đá xé vạt áo băng vết thương trên cổ, chợt nghe kích kích kích mấy tiếng dứt nổi, một con quái vật từ sau núi chuyển ra. Y giật nảy mình, định thần nhìn kỹ thì nguyên là một người, chỉ thấy người ấy đầu dưới chân trên trồng cây chuối đi tới, mỗi tay nắm một hòn đá tròn, lấy tay thay chân, tiếng kích kích kích là hai viên đá trong tay y đập xuống đường núi vạng lên. Quách Tĩnh vô cùng ngạc nhiên, ngồi xổm xuống nhìn mặt người ấy lại càng kinh ngạc, té ra quái nhân ấy chính là Tây độc Âu Dương Phong.

Y vừa bị tập kích, thấy Âu Dương Phong đóng thần giả ma như thế, nghĩ thầm nhất định là có quỷ kế, lập tức lùi lại hai bước, nghiêm thần đề phòng. Chỉ thấy Âu Dương Phong hai tay cong cong về phía sau, nhảy lên một tảng đá, dùng đầu đập xuống, hai tay ép chặt vào sườn, dựng thẳng người lên, lại càng giống một cái cây ma. Quách Tĩnh nảy dạ hiếu kỳ, kêu lên "Âu Dương tiên sinh, người làm gì thế?" Âu Dương Phong không đáp, tựa hồ không hề nghe thấy y hỏi. Quách Tĩnh lại lui lại mấy bước, đứng cách ra xa xa, chưởng trái giơ lên đề phòng y đột nhiên ra quái chiêu rồi mới nhìn xem động tĩnh.

Qua khoảng thời gian uống cạn chén trà, Âu Dương Phong cứ lộn ngược bất động. Quách Tĩnh muốn biết nguyên nhân, khổ nổi y thân thể chống ngược lên, không dễ nhìn rõ vẻ mặt của y, lúc ấy xoay hai chân ra, cúi đầu nhìn qua hai chân mình một cái, chỉ thấy Âu Dương Phong mặt đầy mồ hôi, vẻ mặt vô cùng đau đớn, tựa hồ đang tu tập một loại nội công quái dị, đột nhiên giang ngang hai tay ra, thân hình lại như một con ốc lớn xoay tròn, càng xoay càng mau, chỉ nghe tiếng

gió vù vù, vạt áo rít lên.

Quách Tĩnh nghĩ thầm "Y quả nhiên đang luyện công, môn võ công này lộn ngược người lại mà luyện, thật là cổ quái". Chỉ nghĩ tu tập loại nội công thượng thừa này rất dễ bị ngoại tà xâm nhập, vì lúc bấy giờ tinh lực hội tụ bên trong, hoàn toàn không có sức chống lại ngoại tà xâm phạm, nên lúc tu tập nếu không có sư phụ ban bẻ võ công cao cường ở bên cạnh chiếu cố thì phải núp ở nơi vắng vẻ yên tĩnh để tránh chuyện bất trắc. Nhưng Âu Dương Phong một mình tu tập ở đây tựa hồ không có ai bảo vệ, quả thật vô cùng bất ngờ. Trước mắt đã là kỳ luận kiếm lần thứ hai ở Hoa Sơn, cao thủ hội họp như mây, người nào cũng rất úy kỵ y, cho dù khéo léo đề phòng cũng không khỏi bị người ám toán, mà y dám to gan như thế, lại ở chỗ này một mình luyện công sao? Đúng lúc ấy đừng nói là cao thủ ra chiêu hại người, chỉ cần một người đàn ông khỏe mạnh bình thường bước lên đánh cho một quyền một cước, thì y nhất định phải bị trọng thương. Thấy Âu Dương Phong như miếng thịt nằm trên thớt, chỉ chờ người ta cắt mổ, Quách Tĩnh nghĩ thầm lúc này mà không trả thù thì còn đợi đến bao giờ? Chỉ vì mới rồi y giết chết Lương Tử Ông, trong lòng đang có ý hối hận, bước tới hai bước lại dừng lại, rõ ràng không hạ sát thủ được.

Âu Dương Phong xoay tròn khoảng thời gian uống cạn chén trà thì dần dần chậm lại, cuối cùng bất động đờ ra hồi lâu, kế cầm hai hòn đá chống xuống đất lại kịch kịch kịch theo đường cũ trở về. Quách Tĩnh nãy dạ hiếu kỳ, muốn xem y đi đâu, lối lộn ngược này rốt lại là công phu kỳ diệu gì, lúc ấy rón rén theo phía sau y.

Âu Dương Phong đi bằng tay rõ ràng cũng không chậm hơn chân, lên núi qua đỉnh, càng lên càng cao. Quách Tĩnh theo y lên thẳng trên núi, tới trước một đỉnh núi xanh biếc đầy rêu, chỉ thấy y tới trước một sơn động rồi đứng yên bất động.

Quách Tĩnh núp sau một tảng đá lớn, chợt nghe Âu Dương Phong cao giọng nói "Hợp hồ vân bát anh, tinh nhĩ cát cận, tư cổ nhĩ. Người giải thích không đúng, ta luyện không xong". Quách Tĩnh rất ngạc nhiên, nghĩ thầm ba câu đầu rõ ràng là đoạn tiếng Phạn trong Cửu âm chân kinh, lại có chỗ nào bất đồng với những lời ghi chép trong kinh văn, vừa xoay chuyển ý nghĩ, nhớ lại hôm trước mình bị ép viết kinh trên thuyền giữa biển, được Hồng Thất công dạy là cố ý viết sai, ba câu

này nhất định là do mình tùy ý viết ra, nhưng không biết y đang nói chuyện với ai ở đó?".

Chỉ nghe một giọng con gái trong trẻo trong động vang ra "Công phu của người chưa tới nơi tới chốn, tự nhiên là luyện không được, chứ ta mà giải thích sai à?".

Quách Tĩnh vừa nghe giọng nói ấy suýt bật tiếng la hoảng, không phải là Hoàng Dung mà y ngày đêm mong nhớ thì là ai? Chẳng lẽ nàng chưa từng mất mạng trên đại mạc sao? Chẳng lẽ lúc này đang trong mộng hay trong ảo cảnh? Chẳng lẽ mình thần hồn điên đảo, lại nghe lầm giọng của người khác sao?

Âu Dương Phong nói "Ta luyện theo đúng lời người nói, không hề có chỗ nào sai, tại sao Nhâm mạch và mạch Dương duy lại không thể đảo chuyển?" Cô gái kia nói "Hỏa hâu không đủ, có cường cầu cũng uống công".

Giọng nói này rõ ràng là Hoàng Dung, không còn gì nghi ngờ nữa, Quách Tĩnh mừng sợ lẫn lộn, thân hình lảo đảo mấy lần suýt ngã đi, sau khi cảm xúc dâng trào, vết thương trên cổ vỡ ra, máu tươi từ miếng vải bó không ngừng thấm ra, nhưng y hoàn toàn không biết.

Chỉ nghe Âu Dương Phong tức giận nói "Giờ Ngọ ngày mai đã là tới kỳ luận kiếm, ta làm sao có thể thông thả tập luyện được nữa? Mau mau dịch toàn bộ kinh văn ra cho ta nghe, không được đùn đẩy lời thôi". Quách Tĩnh lúc ấy mới rõ y đang mạo hiểm tu tập nội công, quả thật vì kỳ luận kiếm đã tới sát trước mắt, không thể trì hoãn.

Chợt nghe Hoàng Dung cười nói người và Tĩnh ca ca ta có giao ước, y tha người ba lần không giết, người cũng không được ép ta, vậy để lúc nào ta vui vẻ sẽ dạy người". Quách Tĩnh nghe nàng nói bốn chữ "Tĩnh ca ca ta", trong lòng cảm thấy ngọt ngào khoan khoái không sao tả được, hận không thể nhảy lên reo mừng để bộc lộ sự vui sướng.

Âu Dương Phong lạnh lùng nói "Tĩnh thế đã tới lúc cấp bách, cho dù có hẹn ước thì việc hôm nay cũng phải tùng quyền". Nói xong hai tay chống một cái lộn người lật lại, thân hình đã đứng thẳng lên, ném hai viên đá trong tay, sải chân bước vào động. Hoàng Dung kêu lên không biết xấu hổ, ta không dạy người nữa!". Âu

Dương Phong liền tiếp cười lên quái dị, hạ giọng nói "Để ta xem người có dạy hay không?".

Chỉ nghe Hoàng Dung hoảng sợ kêu lên "ái chà", kế đó soạt một tiếng, như tiếng vải bị xé, lúc ấy Quách Tĩnh đời nào còn nghĩ tới chuyện nên động võ với người hay không nữa, quát lớn "Dung nhi, ta ở đây", chưởng trái hộ thân, sấn mau vào động.

Ấu Dương Phong tay trái nắm ngọn trúc bồng của Hoàng Dung, tay phải đang vươn ra chụp tay trái nàng. Hoàng Dung ra chiêu Bồng khiêu lại Khuyển đâm chếch ra phía trước, đột nhiên giật ngọn trúc bồng ra khỏi tay y. Ấu Dương Phong bật tiếng khen ngợi, đang định tấn công tiếp chợt nghe tiếng Quách Tĩnh quát ngoài động. Y là đại tôn sư võ học, vốn không thất tín với người khác, lúc ấy vì tình thế bức bách nên bất đắc dĩ phải dùng sức mạnh với Hoàng Dung, chợt nghe Quách Tĩnh tới bất giác đỏ bừng cả mặt mũi, đoán nhất định y sẽ chất vấn việc mình bội ước lúc ấy phất tay áo một cái che mặt, lướt qua người Quách Tĩnh chạy mau ra khỏi động, trong chớp mắt đã mất hút.

Quách Tĩnh chạy vào nắm chặt tay Hoàng Dung kêu lên "Dung nhi, thật là nhớ cô chết mất thôi". Trong lòng kích động, bất giác toàn thân phát run.

Hoàng Dung hai tay giã một cái, lạnh lùng nói "Người là ai? Kéo ta làm gì?". Quách Tĩnh sững sốt nói "Ta... ta là Quách Tĩnh mà. Cô... cô chưa chết, ta... ta...". Hoàng Dung nói "Ta không quen người!", rồi đi thẳng ra động. Quách Tĩnh đuổi lên trước vái lia lịa, khẩn cầu "Dung nhi, Dung nhi, cô nghe ta nói đi!". Hoàng Dung hừ một tiếng, nói "Cái tên Dung nhi mà người được gọi à? Người là người gì của ta?". Quách Tĩnh há hốc miệng, nhất thời không nói nên lời.

Hoàng Dung nhìn y một cái, thấy y thân hình gầy quắt, vẻ mặt tiêu tụy, trong lòng chợt có ý bất nhẫn, nhưng kế đó lại nghĩ tới y mấy lần thất hứa với mình, căm hờn cắn môi một cái, rảo bước đi về phía trước. Quách Tĩnh quỳnh lên, kéo tay áo nàng nói "Cô nghe ta nói một câu đi". Hoàng Dung nói "Nói đi?". Quách Tĩnh nói "Lúc ta ở bãi cát nhìn thấy chiếc áo lông điếu và kim hoàn của cô, chỉ cho rằng cô...". Hoàng Dung nói "Người muốn ta nghe một câu thì ta đã nghe rồi đấy", rồi giật tay áo lại một cái, quay người đi tiếp. Quách Tĩnh vừa quỳnh vừa lo, thấy nàng quyết ý tuyệt tình, sợ từ nay trở đi sẽ không được gặp nàng, nhưng quả thật

không biết nên nói thế nào để bộc lộ rõ tâm ý của mình, thấy nàng tà áo phất phơ đi thẳng lên núi, chỉ đành nín tiếng im lặng đi theo.

Hoàng Dung vừa gặp lại Quách Tĩnh, tâm tình cũng rất kích động, nhớ lại mình ném kim hoàn và áo lông điều trên đằm cát để dụ Âu Dương Phong đuổi theo, từ Tây Vực về đông muôn ý nghĩ đều ngội lạnh, một mình cô khổ lênh đênh, chỉ muốn trở về đảo Đào Hoa gặp mặt cha, tới Sơn Đông lại mắc bệnh nặng một trận. Lúc mắc bệnh không ai lo lắng lại càng đau xót, trên giường bệnh nghĩ tới Quách Tĩnh bạc tình phụ nghĩa, quả thật rất giận cha mẹ lẽ ra không nên sinh mình ra trên đời để đến nỗi phải chịu đủ mùi đau khổ giằng xé thế này. Đến khi khỏi bệnh lại bị Âu Dương Phong bắt gặp ở Lỗ Nam, bị ép theo lên Hoa Sơn giải thích kinh văn. Ngoảnh nhìn việc cũ đều là chuyện đáng hận, lại nghe thấy tiếng chân Quách Tĩnh từng bước từng bước theo sát phía sau.

Nàng đi rất mau, Quách Tĩnh theo cũng mau, nàng đi chậm Quách Tĩnh cũng đi chậm. Nàng đi một lúc đột nhiên quay lại cao giọng nói "Người theo ta làm gì?", Quách Tĩnh nói "Ta vĩnh viễn đi theo cô, suốt đời này không chia lìa nữa". Hoàng Dung cười nhạt nói "Người là phò mã gia của đại hãn, theo con nha đầu khốn khổ như ta làm gì?". Quách Tĩnh đáp đại hãn hại chết mẹ ta, ta làm sao làm phò mã của y?". Hoàng Dung cả giận, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng lên, nói "Hay lắm, người nói người quả thật còn nhớ ta một chút, té ra là bị đại hãn đuổi đi, không làm được phò mã, mới lại tìm con nha đầu cùng khổ ta. Chẳng lẽ ta là kẻ hèn hạ, để mặc cho người tùy ý coi thường à?". Nói xong không kìm được tức giận bật khóc.

Quách Tĩnh thấy nàng rơi nước mắt, lại càng luống cuống, muốn nói vài câu biện bạch, an ủi nhưng không biết làm sao mở miệng, ngẩn ra một lúc mới nói "Dung nhi, ta đang ở đây, cô muốn đánh muốn giết thì cứ tùy ý".

Hoàng Dung buồn rầu nói "Tại sao ta phải đánh phải giết người, cứ cho rằng chúng ta lỡ làm quen với nhau một lần, thôi xin người đừng đi theo ta nữa". Quách Tĩnh thấy nàng thủy chung không chịu tha thứ, sắc mặt trắng bệch kêu lên "Cô muốn thế nào mới chịu tin tưởng ta?". Hoàng Dung nói "Hôm nay người tốt với ta, ngày mai em Hoa Tranh, chị Hoa Tranh gì đó mà tới thì lập tức vứt ta ra sau lưng. Trừ phi người chết ngay lập tức thì ta mới tin lời người".

Quách Tĩnh trong lòng nhiệt huyết trào lên, gật đầu một cái, quay người sải

chân chạy ra bờ vực. Đó là một trong những chỗ hiểm trở nhất trên núi Hoa Sơn, gọi là Xả thân nhai, từ đó nhảy xuống nhất định phải tan xương nát thịt. Hoàng Dung biết tính y ngay thẳng, chỉ sợ y nói là làm, vội vàng sấn lên, quờ tay nắm lấy vạt áo sau lưng y, trên tay vừa sử kinh, điểm chân đã vọt qua vai y, đứng trước bờ vực, vừa tức vừa sợ rơi nước mắt nói "Được, ta biết người không có chút nào thương xót ta. Ta thuận miệng tức giận nói một câu, người cũng không chịu dễ dàng bỏ qua. Theo như người nói thì người không cần giận ta, cứ vĩnh viễn không thấy mặt ta là được".

Nàng thân hình run lên, sắc mặt trắng bệch, đứng trên bờ vực cheo leo như một cành hoa bạch trà lắc lư trước gió. Quách Tĩnh không kìm được mình, cạy sức toan nhảy luôn xuống vực, nhưng đến lúc ấy lại sợ nàng sẩy chân trượt xuống, vội nói "Cô đứng vào trong một chút".

Hoàng Dung thấy y lo lắng cho mình, không kìm được chua xót, khóc nói "Ai cần người giả tình giả ý nói như thế? Ta mắc bệnh ở Sơn Đông không ai đếm xỉa, lúc ấy sao người không tới lo lắng cho ta? Ta bị lão tặc Âu Dương Phong bắt được, dùng hết tâm cơ vẫn không thoát khỏi tay y, tại sao người không tới cứu ta? Mẹ ta không cần ta, bà bỏ ta mà chết. Cha ta không cần ta, ông cũng không đi tìm ta. Người tự nhiên là càng không cần ta nữa! Trên đời này không ai cần ta, không ai thương ta!". Nói tới đó giẫm chân lia lịa, buông tiếng khóc lớn, nỗi cô khổ thương tâm trong bấy nhiêu ngày đến lúc ấy mới trút ra hết.

Quách Tĩnh trong lòng muôn mối yêu thương, chỉ thấy nàng nói câu nào cũng không sai, càng nghe càng giận mình. Một cơn gió đưa tới, Hoàng Dung chỉ cảm thấy trên người ớn lạnh, co co người lại. Quách Tĩnh cởi áo ngoài đang định khoác cho nàng, chợt nghe bên sườn núi một tiếng quát lớn "Ai dám to gan như thế, lại dám hà hiếp Hoàng cô nương của bọn ta?". Chỉ thấy một người tóc trắng râu dài từ sau sườn núi chuyển ra, chính là Lão Ngoan đồng Chu Bá Thông.

Quách Tĩnh chỉ chăm chú nhìn Hoàng Dung, còn ai tới thì hoàn toàn không đếm xỉa. Hoàng Dung trong lòng đã hết giận, quát "Lão Ngoan đồng, ta bảo người đi giết Cừu Thiên Nhận, đầu y đâu?". Chu Bá Thông cười hì hì, không có gì đưa ra, chỉ sợ nàng lên tiếng trách móc, muốn nghĩ cách làm nàng vui lòng, bèn nói "Hoàng cô nương, ai làm cô giận đấy? Lão Ngoan đồng sẽ rửa hận giúp cô". Hoàng Dung

chỉ Quách Tĩnh nói "Không phải y thì là ai?".

Chu Bá Thông dốc ý lấy lòng Hoàng Dung, cũng không lên tiếng, lật tay tát một cái, lại thuận tay tát cho cái nữa, chát chát hai tiếng, đánh Quách Tĩnh hai tát rất nặng, Quách Tĩnh đang lúc không để ý gì tới bên ngoài, hoàn toàn không đề phòng, Lão Ngoan đồng ra tay lại nặng, chỉ cảm thấy trước mặt tối sầm, hai má lập tức sưng vù. Chu Bá Thông nói "Hoàng cô nương, đủ chưa, nếu không đủ ta sẽ đánh thêm".

Hoàng Dung thấy Quách Tĩnh hai má sưng vù, in rõ năm vết ngón tay, lửa giận đầy lòng lập tức biến thành thương xót, lòng thương xót lại chuyển thành tức giận Chu Bá Thông, quát "Ta tự tức giận y, có can hệ gì tới người? Ai bảo người xuất thủ đánh người. Ta bảo người đi giết Cừ Thiên Nhận, sao người không nghe lời ta?".

Chu Bá Thông lè lưỡi không rút lại được, nghĩ thầm "Té ra Lão Ngoan đồng vỗ đuôi ngựa mà thành mó dái ngựa rồi". Còn đang lúng túng, đột nhiên sườn núi sau lưng có tiếng binh khí vang lên, văng vẳng kèm theo tiếng quát tháo, nghĩ thầm bây giờ không chạy còn đợi lúc nào? Lập tức kêu lên "Có quá nửa là lão già Cừ Thiên Nhận tới, để ta xuống đó giết y".

Câu nói chưa dứt đã như một làn khói lướt ra sau góc núi. Nếu quả thật là Cừ Thiên Nhận tới thì Chu Bá Thông tránh mặt sợ còn chưa kịp, làm sao dám xông tới ra chiêu? Hôm ấy y và Cừ Thiên Nhận, Âu Dương Phong, Quách Tĩnh ba người trong thạch thất tối om ở Tây Vực đánh mò, Quách Tĩnh và Âu Dương Phong trước sau thoát thân, Cừ Thiên Nhận rút lại cũng tìm được cơ hội vọt ra ngoài. Chu Bá Thông vẫn đuổi sát không tha. Cừ Thiên Nhận bị y ép tới mức gân cốt rã rời, vừa nhục nhã vừa căm hờn, nghĩ thầm mình là bang chủ một đại bang trong võ lâm mà lại bị nhục nhã thế này, chỉ mong tìm được cách tự tử cho yên thân để khỏi bị rơi vào tay y mà bị hành hạ, vừa liếc mắt thấy trong bãi cát đá có mấy con rắn độc nằm cuộn tròn. Y biết loại rắn này độc vô cùng, chỉ cần bị cắn một cái là toàn thân lập tức cứng đờ, chết không sung sướng gì, lúc ấy quờ lấy một con, cặp ngón tay vào cổ con rắn kêu lên "Lão tặc Chu Bá Thông, người giỏi lắm!", đang định đưa con rắn vào cổ tay mình, nào ngờ Chu Bá Thông bình sinh sợ nhất là rắn, la hoảng một tiếng xoay người bỏ chạy.

Cừu Thiên Nhận sửng sốt, hồi lâu mới hiểu y vốn sợ rắn, lúc ấy cục diện đã đổi ngược, Cừu Thiên Nhận tay trái bắt thêm một con rắn, quát tháo la hét đuổi theo phía sau. Chu Bá Thông sợ tới mức tan lòng nát mật, sải chân chạy mau. Cừu Thiên Nhận có ngoại hiệu là Thiết chưởng thủy thượng phiêu, kinh công còn cao hơn y, nếu không phải có lòng úy kỵ y, không dám bức bách quá mức thì đã đuổi kịp rồi. Hai người một chạy một đuổi, đến khi trời tối Chu Bá Thông mới thừa cơ thoát thân. Cừu Thiên Nhận lần ấy đuổi theo quả thật là lấy tiến làm lui, trong bụng chỉ cười thầm, lại không dám đuổi theo nữa. Hôm sau Chu Bá Thông cướp một con tuấn mã, ra roi phóng mau về đông, chỉ sợ Cừu Thiên Nhận đuổi kịp.

Hoàng Dung thấy Chu Bá Thông chạy đi, nhìn Quách Tĩnh chăm chăm một lúc, thở dài một tiếng, cúi đầu không nói gì nữa. Quách Tĩnh kêu một tiếng "Dung nhi!". Hoàng Dung ờ khẽ một tiếng. Quách Tĩnh muốn nói mấy câu tạ lỗi, nhưng biết mình ngu ngốc vụng về, sợ nói sai một câu lại làm nàng tức giận. Hai người đứng trước gió, Hoàng Dung đột nhiên nhảy mũi mấy cái. Quách Tĩnh vốn đã cởi áo ngoài, lập tức khoác lên người nàng. Hoàng Dung cúi đầu không đếm xỉa gì tới.

Chợt nghe Chu Bá Thông hô hô cười rộ, kêu lớn "Hay lắm, hay lắm?". Hoàng Dung vươn tay ra nắm tay Quách Tĩnh, cúi đầu nói "Tĩnh ca ca, chúng ta đi xem đi". Quách Tĩnh mừng quá rơi nước mắt, không nói nên lời. Hoàng Dung đưa tay áo lau nước mắt cho y cười nói "Trên mặt vừa có nước mắt, lại vừa có vết ngón tay, người ta lại bảo là ta đánh người khóc đấy".

Nàng vừa bật tiếng cười, hai người mới thấy dễ nói chuyện, trải qua biến cố ấy, tình ý lại càng sâu sắc hơn.

Hai người tay nắm tay chuyển qua sườn núi, chỉ thấy Chu Bá Thông ôm bụng nhấc chân vô cùng đặc ý, Khuu Xử Cơ cầm kiếm đứng hầu bên cạnh. Sa Thông Thiên, Bành Liên Hồ, Linh Trí thượng nhân, Hưu Thông Hải bốn người kẻ cầm võ khí sấn lên, kẻ lùi lại tránh ra, thần thái đều khắc hẳn nhau, nhưng đều đứng cứng đờ bất động như tượng gỗ, nguyên là đều bị Chu Bá Thông điểm trúng huyệt đạo.

Chu Bá Thông nói "Hôm ấy ta cạo ghét trên người về thành được hoàn cho các người uống, mấy gã gian tặc xấu xa các người cũng khôn ngoan, thấy không có độc lại không nghe lệnh cha các người nữa, hừ hừ, hôm nay thì thế nào?".

Y tuy chế ngự cả bốn người nhưng nhất thời lại không nghĩ ra cách xử trí, thấy Quách Hoàng hai người bước tới, nói "Hoàng cô nương, bốn gã gian tặc xấu xa này ta tặng cho cô đấy!".

Hoàng Dung nói "Ta nhận làm gì? Hừ, người không muốn giết người, lại không muốn tha người, bắt bọn gian tặc xấu xa này lại không có cách nào sai sử người gọi ta ba tiếng Hảo tử tử ta sẽ dạy người một cách". Chu Bá Thông cả mừng liên tiếp kêu ba tiếng "Hảo tử tử?", mỗi tiếng lại vái một vái. Hoàng Dung bĩu môi cười một cái, chỉ Bành Liên Hồ nói "Người mò trên người y xem". Chu Bá Thông theo lời lục soát lấy trong người Bành Liên Hồ ra một cái nhẫn độc châm, hai bình thuốc giải. Hoàng Dung nói "Y từng dùng cái đó đâm sư diệt Mã Ngọc của người, người châm lên người họ mấy cái đi".

Bọn Bành Liên Hồ nghe thấy rất rõ, sợ tới mức hồn bất phụ thể, khổ nỗi huyết đạo đã bị điểm không động đây gì được, chỉ thấy trên người liên tiếp đau nhói, ai cũng đã bị Chu Bá Thông châm cho mấy cái. Hoàng Dung nói "Thuốc giải trong tay người, người bảo họ làm chuyện gì xem họ có dám chống lại hay không?". Chu Bá Thông cả mừng, nghiêng đầu nghĩ ngợi một lúc, cọ trên người ra rất nhiều câu ghét, trút thuốc giải vào đó vờ thành viên tròn, đưa Khưu Xử Cơ nói "Người áp giải bốn thằng giặc xấu xa này xuống cung Trùng Dương núi Chung Nam giam cầm hai mươi năm. Nếu trên đường mà chúng ngoan ngoãn thì cho mỗi đứa uống một viên linh đan diệu dược của ta, nếu không thì cứ để cho chúng bị chất độc phát tác, cái đó gọi là mình làm mình chịu, không cần nhân từ. Khưu Xử Cơ khom người vâng dạ. Hoàng Dung cười nói "Lão Ngoan đồng, mấy câu mới rồi của người nói rất hợp tình hợp lý, một năm không gặp nhau, người đã tiến bộ rất nhiều".

Chu Bá Thông vô cùng đắc ý, giải huyết cho bọn Bành Liên Hồ, nói "Các người tới cung Trùng Dương ở yên hai mươi năm ở đó cho ta, nếu thành thật sửa lỗi thì sau này còn có thể làm được người tốt, nếu không chịu học cho tốt, hừ hừ, các Đạo gia phái Toàn Chân ta ai cũng là tay lão thủ giết người không chớp mắt, lóc thịt chẳng cau mày, sẽ biến bốn thằng gian tặc xấu xa các người thành thịt băm, mọi người chia nhau ăn, xem các người còn tác quái được nữa không?". Bọn Bành Liên Hồ đâu dám nói nhiều, luôn miệng vâng dạ. Khưu Xử Cơ nhìn cười,

hương Chu Thông vái lạy từ biệt, cầm kiếm áp giải bốn người xuống núi.

Hoàng Dung cười nói "Lão Ngoan đồng, người học cách giáo huấn kẻ khác lúc nào vậy? Khúc đầu nói nghe còn có lý, tới đoạn sau càng nói lại càng chẳng ra lời lẽ gì nữa".

Chu Bá Thông ngẩng lên trời cười lớn, chợt thấy trên đỉnh núi cao bên trái có ánh sáng trắng chớp lên, rõ ràng là ánh binh khí lớn lên dưới nắng, kêu lên "ủa, lại là cái gì thế này?". Quách Hoàng hai người cùng ngẩng đầu thì đã không thấy ánh sáng đâu nữa. Chu Bá Thông chỉ sợ Hoàng Dung hỏi ý về việc Cừu Thiên Nhận, bèn nói "Ta đi xem thử". Rồi sải chân như bay, vọt lên đỉnh núi.

*** vietkiem.com ***

Quách Hoàng hai người đều đầy bụng có lời muốn nói, lúc ấy tìm vào một sơn động, kể chuyện từ khi chia tay đến nay. Lần ấy nói chuyện đến lúc mặt trời lặn xuống núi, vẫn còn chưa hết. Quách Tĩnh mang lương khô trong túi ra, chia cho Hoàng Dung cùng ăn.

Nàng vừa ăn vừa cười, nói "Lão tặc Âu Dương Phong ép ta dạy Cửu âm chân kinh cho y, thiên kinh văn của người viết thì lại đảo lộn lên xuống, ta giải thích bừa cho y một trận, y tưởng là thật, đã khổ luyện mấy tháng rồi. Ta nói công phu thượng thượng này phải chống ngược đầu mà luyện, y quả nhiên đầu dưới chân trên luyện công, cố gắng vận khí cho kinh mạch trong cơ thể nghịch hành. Bản lĩnh của lão xấu xa này quả thật không kém, đã luyện được bốn kinh Âm duy, Dương duy, Âm kiều, Dương kiều nghịch hành như ý. Nếu kinh mạch toàn thân y đều nghịch hành, không biết sẽ biến ra thành cái gì nữa?". Nói tới đó cười khúc khích. Quách Tĩnh cũng cười nói "Chẳng trách gì ta thấy y trông cây chuối đi trên đường, công phu này quả thật không dễ luyện".

Hoàng Dung nói "Người tới Hoa Sơn, chắc muốn tranh danh hiệu Thiên hạ đệ nhất võ công phải không?". Quách Tĩnh nói "Dung nhi, tại sao cô lại trêu ghẹo ta như thế? Ta là muốn thỉnh giáo Chu đại ca một cách để quên hết võ công mình đã

học được". Lúc ấy bèn nói lại những điều mình suy nghĩ trong thời gian vừa qua.

Hoàng Dung nghiêng đầu nghĩ ngợi một lúc rồi nói "ờ, quên được cũng tốt. Võ công chúng ta càng luyện càng giỏi, nhưng trong lòng thì càng không sung sướng, lại không bằng lúc trẻ con không biết gì, không lo không nghĩ". Nàng nào nghĩ tới một người lớn lên thì có rất nhiều điều phiền não, có rất nhiều điều buồn khổ, không có hên quan gì tới việc võ công cao hay thấp. Nàng lại nói "Nghe Âu Dương Phong nói ngày mai đã tới kỳ luận kiếm trên Hoa Sơn, cha ta nhất định sẽ lên núi, người đã không muốn giành danh hiệu Thiên hạ đệ nhất thì chúng ta nên nghĩ một cách giúp cha ta độc quán quần hùng". Quách Tĩnh nói "Dung nhi, không phải ta không nghe lời cô, nhưng ta nghĩ Hồng ân sư làm người quả thật hơn cha cô nhiều".

Hoàng Dung vốn đang ngồi cạnh y, nghe y nói cha mình không tốt, tức giận đẩy y ra. Quách Tĩnh ngăn người, Hoàng Dung chợt cười nói "ờ, ờ, Hồng ân sư đối xử với chúng ta vốn cũng không xấu. Vậy thì thôi, chúng ta giúp cả hai người, được không?". Quách Tĩnh nói "Cha cô và Hồng ân sư đều là bậc quân tử quang minh lỗi lạc, nếu biết chúng ta ngấm ngấm bày cách giúp đỡ, nhất định sẽ không thích". Hoàng Dung nói "Được rồi, ta có ý giở trò, là kẻ tiểu nhân gian ác phải không?". Nói xong sa sầm mặt. Quách Tĩnh nói "Bậy quá, ta ngu ngốc như thế, ăn nói lỗ lòi, lại khiến cô tức giận", bất giác trên mặt đầy vẻ hoảng sợ.

Hoàng Dung phá ra cười, nói "Sau này ta không biết phải tức giận người bao nhiêu nữa". Quách Tĩnh không hiểu, gãi đầu ngơ ngác nhìn nàng. Hoàng Dung nói "Nếu quả thật người không bỏ rơi ta nữa, hai chúng ta về sau cứ ở chung với nhau. Ta đang nghĩ không ra là người sẽ nói thêm bao nhiêu câu ngốc nghếch nữa". Quách Tĩnh cả mừng, nắm chặt tay nàng luôn miệng nói tại sao ta lại bỏ cô chứ? Tại sao ta làm như thế chứ?" Hoàng Dung nói "Công chúa nhà người ta không cần người, tự nhiên người chỉ còn cách phải đối xử tốt với con nha đầu khốn cùng này thôi".

Quách Tĩnh bị câu nói của Hoàng Dung khơi gợi tâm sự, nhớ tới việc mẹ chết thảm trên đại mạc, buồn rầu không nói gì. Lúc ấy trăng non vừa lên, ánh bạc như nước, chiếu xuống hai người. Hoàng Dung thấy mặt y có vẻ khác lạ, biết mình đã lỗ lòi vội nói qua chuyện khác "Tĩnh ca ca, chuyện cũ đừng ai nhắc tới nữa. Ta ở

cùng với người một chỗ, trong lòng rất vui mừng. Ta cho người hôn một cái được không?".

Quách Tĩnh đỏ bừng mặt, lại không dám hôn nàng. Hoàng Dung duyên dáng mỉm cười, tự biết không hay, lại đổi qua chuyện khác, nói "Người nói sáng mai luận kiếm thì ai sẽ thắng?" Quách Tĩnh nói "Chuyện đó thật rất khó nói, không biết Nhất Đăng đại sư có tới không?".

Hoàng Dung nói "Đại sư xuất gia lánh đời không tranh giành với người, quyết không giành giật cái hư danh này đâu". Quách Tĩnh gật đầu nói "Ta cũng nghĩ thế. Cha cô, Hồng ân sư, Chu đại ca, Cừu Thiên Nhận, Âu Dương Phong năm người ai cũng có tài riêng, nhưng không biết Hồng ân sư đã khỏe hẳn chưa? Võ công có được như xưa không?" Nói tới đó cảm thấy lo lắng. Hoàng Dung nói "Theo lẽ mà nói vốn là Lão Ngoan đồng võ công cao cường nhất, nhưng nếu y không dùng công phu Cửu âm chân kinh thì lại không bằng bốn người kia".

Hai người trò chuyện, Hoàng Dung dần thấy mệt mỏi, dựa vào lòng Quách Tĩnh ngủ thiếp đi. Quách Tĩnh cũng đang thiu thiu, chợt nghe bước chân vang lên, hai bóng đen một trước một sau từ sau núi chạy mau ra.

Hai người này y phục rít gió, chạy rất mau lẹ, nhìn thân hình bộ pháp thì người chạy trước là Lão Ngoan đồng Chu Bá Thông, người đuổi sau là Cừu Thiên Nhận. Quách Tĩnh không biết Cừu Thiên Nhận dùng rắn độc uy hiếp thủ thắng, không kìm được ngạc nhiên, nghĩ thầm lúc ở Tây Vực Cừu Thiên Nhận đã bị Chu đại ca đuổi chạy bán sống bán chết, tại sao bây giờ tình thế lại đảo ngược. Bèn khẽ lay Hoàng Dung, nói khẽ vào tai nàng "Cô xem kìa!".

Hoàng Dung ngẩng đầu lên, dưới ánh trăng chỉ thấy Chu Bá Thông lách đồng lòn tây, thủy chung không dám đứng lại, nghe y kêu lên "Lão tặc họ Cừu kia, ở đây ta có mai phục người bắt rắn giúp đỡ, người còn không chạy mau đi!". Cừu Thiên Nhận cười nói "Người cho ta là đứa trẻ con ba tuổi à?". Chu Bá Thông kêu lớn "Quách huynh đệ, Hoàng cô nương mau ra giúp ta". Quách Tĩnh đang định nhảy ra, Hoàng Dung đã dựa vào lòng y, hạ giọng nói "Dừng động đây!".

Chu Bá Thông chạy quanh mấy vòng, không thấy Quách Hoàng hai người ra, kêu lên "Tiểu tử thối tha, nha đầu quỷ quyết, các người mà còn không ra, thì ta sẽ

chửi mười tám đời tổ tông các người đấy". Hoàng Dung đứng lên cười nói "Ta cứ không ra, người có bản lĩnh cứ chửi". Chu Bá Thông thấy Cừ Thiên Nhận mỗi tay cầm một con rắn độc ngẩng đầu thè lưỡi phun phì phì, sợ tới mức nhũn chân ra, vội cầu khẩn "Hoàng cô nương, ra mau đi, ra mau đi, để ta chửi mười tám đời tổ tông của ta được không?".

Cừ Thiên Nhận thấy Quách Hoàng hai người đứng một bên, trong lòng ngấm ngấm hoảng sợ, nghĩ thầm phải nhân cơ hội bỏ chạy cho sớm, nếu không ba người giáp công thì mình quyết không thể thoát thân, đến giờ Ngọ ngày mai đơn đả độc đấu tranh hùng quyết thắng thì không sợ gì họ. Lúc ấy hai chân điểm một cái, sấn mau lên, nhấc hai con rắn độc dí vào mặt Chu Bá Thông.

Chu Bá Thông vội vùng tay áo đỡ, né qua một bên, đột nhiên trên đỉnh đầu có một tiếng động khê chỉ thấy trên cổ mát lạnh, một con vật sống đã từ cổ áo rơi xuống lưng, giãy giụa trong lưng, vừa trơn vừa mềm. Lần này thì y sợ tới mức hồn phi phách tán, kêu lớn "chết ta rồi, chết ta rồi?". Lại không dám đưa tay lôi rắn độc trong áo ra, chỉ chạy nhảy cuống cuống, chợt thấy dường như con rắn đã cắn vào lưng mình một cái, nghĩ thầm phen này không sao sống được nữa, toàn thân cứng đờ, ngã huych xuống đất. Quách Hoàng hai người cả kinh, nhất tề phi thân tới cứu.

Cừ Thiên Nhận thấy Chu Bá Thông đột nhiên thảm hại không sao chịu nổi vô cùng ngạc nhiên, đang định tìm đường xuống núi, chợt thấy trong rừng cây dày có một bóng đen phóng ra, cười nhạt nói "Cừ lão tặc, hôm nay thì người không chạy được nữa rồi". Người ấy đứng quay lưng về phía ánh trăng, không sao nhìn được rõ mặt. Cừ Thiên Nhận trong lòng hoảng sợ, quát lớn "Người là ai?".

Chu Bá Thông lúc mơ mơ hồ hồ co rút người dưới đất, chỉ cho rằng mình đang đi xuống âm tào địa phủ, chợt thấy một người đỡ y lên nói "Chu lão gia, đừng sợ, đó không phải rắn". Chu Bá Thông ngạc nhiên vội vàng đứng lên, chỉ thấy con vật ướt lạnh lại giãy mạnh trong lưng, không kìm được tru tréo lên "Nó lại cắn ta, đúng là rắn, đúng là rắn?". Người kia nói "Đó là con Kim oa oa, không phải rắn".

Lúc ấy Quách Hoàng hai người đã nhìn rõ người kia, chính là người câu cá trong bốn đại đệ tử Ngư Tiều Canh Độc dưới trướng Nhất Đẳng đại sư, chỉ thấy y

đưa tay mò vào cổ áo Chu Bá Thông túm ra một con cá. Nguyên là y thấy được trong khe trên núi Hoa Sơn một đôi Kim oa oa, bắt bỏ vào bọc lại bị rơi ra, mắc ở trên cây, lại vừa khéo rơi đúng vào cổ áo Chu Bá Thông. Con Kim oa oa thật ra không biết cắn người, nhưng Chu Bá Thông cứ nghĩ rằng là rắn độc, cho rằng con vật trơn trượt lạnh buốt trên lưng mình đã cắn, nếu người đánh cá tới chậm một bước, chỉ e rằng y đã sợ quá ngất đi rồi.

Chu Bá Thông mở mắt ra, thấy người câu cá, lúc ấy kinh hồn chưa định, chỉ cảm thấy người trước mặt đã từng gặp qua nhưng chưa nhớ ra là ai, vừa quay đầu đã thấy Cừu Thiên Nhận không ngừng lùi lại, một cái bóng đen đang từng bước tiến sát tới y. Chu Bá Thông hơi định thần, lại hoảng sợ hồn phi phách tán, nhìn thấy rõ cái bóng đen ấy chính là Lưu quý phi Anh Cô trong hoàng cung nước Đại Lý.

Cừu Thiên Nhận vốn cho rằng trên đời này chỉ có Chu Bá Thông là võ công cao cường hơn mình, nếu lấy độc xà dọa cho y sợ bỏ chạy thì ngày mai tỷ võ rất có hy vọng đứng đầu quần hùng, không ngờ trước đêm luận kiếm đột nhiên Anh Cô lại xuất hiện. Hôm ở thác Thanh Long y từng thấy bà ta phát điên đánh bừa, trong lòng nghĩ nếu bị mụ điên này chụp trúng thì đại địch còn bên cạnh, nhất định khó mà giữ mạng, chỉ nghe bà ta the thé rít lên "Trả mạng con ta?". Cừu Thiên Nhận trong lòng cả sợ, nghĩ thầm năm xưa mình cải trang che mặt, đang đêm vào hoàng cung đánh con bà ta bị thương, nguyên là muốn Đoàn hoàng gia hao phí công lực, nào ngờ y lại nhẫn tâm không chịu cứu, chỉ là không biết tại sao bà ta nhìn ra được chân tướng? Lúc ấy cười gượng nói "Bà điên ơi, người lằng nhằng với ta làm gì?".

Anh Cô kêu lên "Trả mạng con ta?". Cừu Thiên Nhận nói "Cái gì mà con với cái? Con người mất mạng có quan hệ gì với ta?". Anh Cô nói "Hừ, đêm ấy ta không thấy rõ mặt người, nhưng nhớ được giọng cười của người. Người cười lại một tiếng xem! Cười đi, cười đi!".

Cừu Thiên Nhận thấy bà ta hai tay vươn ra, lúc nào cũng có thể ôm cứng lấy mình, lúc ấy lui lại hai bước, đột nhiên thân hình hơi nghiêng đi, chưởng trái đập vào chưởng phải một cái, chưởng phải chênh chếch xô ra đánh thẳng vào bụng dưới Anh Cô. Đây là một trong mười ba chiêu Thiết chưởng công của y, gọi là Âm

dương quy nhất, tàn độc vô tỷ. Anh Cô biết lợi hại, đang định dùng Nê thu công hóa giải, nào ngờ chiêu số của địch nhân rất mau lẹ, cước bộ của mình chưa đi động, tay chưởng của y đã còn cách không đầy nửa thước.

Anh Cô trong lòng đau buốt, tự biết việc trả thù là vô vọng, liều mạng chịu trúng một chưởng, vọt lên đỉnh ôm y cùng lăn xuống vực cùng chết, đột nhiên có một luồng quyền phong lướt qua tai, cảm thấy mặt rất như dao chém. Cừu Thiên Nhận một chưởng ấy chưa kịp nhả kinh, vội thu tay đón đỡ phát quyền từ bên cạnh đánh tới ấy, tức giận nói "Lão Ngoan đồng, ngươi cũng tới à?". Chính là Chu Bá Thông thấy Anh Cô nguy hiểm, thi triển công phu thượng thừa trong Cửu âm chân kinh, giải khai tuyệt chiêu Thiết chưởng của y.

Chu Bá Thông không dám nhìn thẳng Anh Cô, quay lưng lại bà ta nói Anh Cô, bà không phải là đối thủ của lão già này, mau đi đi. Ta cũng đi". Đang định phóng người xuống núi, Anh Cô kêu lên "Chu Bá Thông, tại sao ngươi không trả thù cho con?". Chu Bá Thông ngạc nhiên nói "Cái gì? Con ta à?". Anh Cô nói "Đúng thế. Người giết con ngươi chính là gã Cừu Thiên Nhận này". Chu Bá Thông trước nay không biết mình và Anh Cô vui vầy mấy hôm lại sinh được một đứa con, trong lòng mơ mơ hồ hồ, nhất thời không hiểu, quay nhìn lại thấy cạnh Anh Cô có thêm mấy người, ngoài Quách Tĩnh Hoàng Dung thì Nhất Đăng đại sư và bốn đệ tử cũng đứng sau lưng mình.

Lúc ấy Cừu Thiên Nhận còn cách mép vực không đầy ba thước, nhìn thấy trước mặt người đều là kinh địch, tình thế nguy hiểm quả thật bình sinh chưa từng gặp lúc ấy hai tay vỗ một cái, hiên ngang nói "Ta lên Hoa Sơn là để giành danh hiệu Thiên hạ đệ nhất võ công. Hừ hừ, các ngươi lại muốn hợp lực đả thương ta để trừ bớt một kinh địch, hành sự gian ác như thế mà các ngươi cũng làm được à?".

Chu Bá Thông nghĩ lời nói của lão già xấu xa này cũng có mấy phần có lý, bèn nói "Được, vậy thì đợi ngày mai luận kiếm xong sẽ lấy cái mạng chó của ngươi". Anh Cô lại cao giọng quát "Oan gia sống chết, ta làm sao chờ tới ngày mai?". Hoàng Dung cũng nói "Lão Ngoan đồng, gặp người tín nghĩa thì nói chuyện tín nghĩa, gặp kẻ gian trá thì nói chuyện gian trá. Bây giờ cứ công nhiên mấy người đánh một mình y xem y làm gì được?". Cừu Thiên Nhận sắc mặt tái xanh, đã thấy dữ nhiều lành ít, đột nhiên lúc nguy hiểm nảy ý khôn, kêu lên "Các ngươi dựa vào

cái gì mà giết ta?". Người thư sinh nói "Người làm ác đã nhiều, ai cũng có quyền giết". Cừu Thiên Nhận ngẩng đầu lên trời cười hô hô, nói "Nếu nói động võ, các người cây đông hiệp ít thì một mình ta không phải là đối thủ, nhưng nói tới thì phi thiện ác, ha ha, Cừu Thiên Nhận một mình ở đây, vị nào bình sinh chưa giết ai, chưa phạm qua tội lỗi, thì xin mời bước lên động thủ. Tại hạ xin vờ cõ chịu chết, nếu cau mày một cái thì quyết không phải là hảo hán".

Nhất Đăng đại sư thở dài một tiếng lui ra trước tiên, ngồi xuống đất xếp bằng cúi đầu. Mọi người bị câu ấy của Cừu Thiên Nhận trối buộc, đều nghĩ tới những điều lầm lỗi mình đã phạm trong đời. Ngự Tiểu Canh Độc bốn người năm xưa làm đại thần ở Đại Lý đều đã giết người, tuy nói là làm việc công nhưng rốt lại cũng không khỏi có khi sai lầm. Chu Bá Thông và Anh Cô nhìn nhau một cái, nhớ tới chuyện hối hận trong đời, trong lòng ai cũng thẹn thùng. Quách Tĩnh lúc tây chinh trong chiến trận giết người không ít, vốn đã tự thấy mình có lỗi, Hoàng Dung nhớ tới việc gần đây làm cha lo lắng rất là bất hiếu, còn như bịa đặt lừa dối người khác thì càng không thể kể xiết.

Cừu Thiên Nhận nói câu ấy ra khiến mọi người nghẹn lời không đáp được, nghĩ thầm cơ hội tốt không nên bỏ qua, sải chân bước tới trước mặt Quách Tĩnh. Thấy y nghiêng người tránh qua, Cừu Thiên Nhận vận kinh vào chân đang định vọt lên, đột nhiên sau tảng đá có một ngọn trúc bồng vươn ra đánh tới giữa mặt.

Một bồng này đánh ra vô cùng đột ngột, Cừu Thiên Nhận chưởng trái phóng ra, đang định lật cổ tay nắm trúc bồng, nào ngờ ngọn bồng đâm luôn ba nhát, trong chớp mắt đã chia ra điểm vào ba đại huyệt trước ngực y. Cừu Thiên Nhận cả kinh, chỉ thấy ngọn trúc bồng phóng tới như gió, không sao đón đỡ, cũng không thể né tránh, đành lui lại mép vực. Phía sau tảng đá có một bóng đen theo ngọn bồng bước ra đứng sững lại đó. Quách Tĩnh Hoàng Dung cùng kêu lên "Sư phụ?". Chính là Cửu chỉ thần cái Hồng Thất công.

Cừu Thiên Nhận mắng "Lão khiêu hóa, người cũng tới đây nhiều chuyện. Còn chưa tới kỳ luận kiếm à? Hồng Thất công nói "Ta tới trừ gian, chứ ai luận kiếm với người". Cừu Thiên Nhận nói "Được, đại anh hùng đại hiệp sĩ, ta là kẻ gian, người thì xưa nay là người tốt, chưa làm việc gì xấu?" Hồng Thất công nói "Không sai, lão khiêu hóa nhất sinh giết hai trăm ba mươi một người, kẻ nào cũng là quân gian ác,

nếu không là tham quan ô lại, thổ hào ác bá thì là đại gian đại ác, phụ nghĩa bạc hạnh. Lão khiêu hóa tham ăn tham uống nhưng bình sinh chưa từng giết người nào tốt. Cừu Thiên Nhận người là người thứ hai trăm ba mươi hai đấy!".

Mấy câu ấy đại nghĩa rõ ràng, Cừu Thiên Nhận nghe xong không kìm được hoảng sợ. Hồng Thất công lại nói "Cừu Thiên Nhận, bang chủ đời trước của Thiết chưởng bang người là Tư Đồ Kiếm Nam anh hùng thế nào, một đời tận trung báo quốc. Sư phụ người là Thượng Quan bang chủ cũng là một hán tử cứng cỏi. Người tiếp nhiệm chức bang chủ của sư phụ, lại câu kết với người Kim, tư thông với giặc bán nước, sau khi chết đi còn mặt mũi nào gặp Tư Đồ bang chủ và sư phụ người Thượng Quan bang chủ? Người lên Hoa Sơn muốn tranh đoạt danh hiệu Thiên hạ đệ nhất võ công, đừng nói là võ công của người chưa chắc đã đứng đầu quần hùng, cho dù là vô địch trên đời, anh hùng thiên hạ lại có thể khâm phục tên gian tặc bán nước như người à?".

Mấy câu ấy khiến Cừu Thiên Nhận nghe xong như ngậy như ngốc, những việc làm mấy mươi năm nay lần lượt hiện ra trong lòng, nhớ lại lời sư phụ răn dạy ngày xưa, về sau mình tiếp nhiệm chức bang chủ Thiết chưởng bang, sư phụ nằm trên giường bệnh truyền lại di huấn bang quy, đỉnh ninh răn dạy phải yêu nước thương dân thế nào, nào ngờ mình vừa hơi lớn tuổi, võ công tăng tiến, càng lúc càng làm ngược với tôn chỉ trung nghĩa báo quốc, giết giặc cứu nước của bản bang. Chìm đắm ngày càng sâu, phẩm chất bang chúng ngày càng tệ, những người trong sạch trung nghĩa bỏ đi, bọn gian ác thì quy tụ về, càng khiến Thiết chưởng bang trở thành nơi chứa chất căn bã, gian tà trộm cướp làm điều sai trái. Vừa ngẩng đầu lên, chỉ thấy trắng sáng trên trời, cúi xuống thấy đôi mắt của Hồng Thất công sáng quắc nhìn chằm chặp vào mình, đột nhiên thiên lương phát khởi, chỉ thấy việc làm một đời không việc gì không thương luân bại lý, không kìm được toàn thân toát mồ hôi ướt đẫm, thở dài nói "Hồng bang chủ, người giáo huấn rất phải". Rồi quay người lại nhảy luôn xuống vực.

Hồng Thất công tay cầm trúc bồng, chỉ đề phòng y sau lúc hổ thẹn đột nhiên đột kích, người này võ công không tầm thường, một phen xuất thủ ắt sẽ là tuyệt chiêu cực kỳ lợi hại, không hề ngờ rằng y lại đột nhiên tự tử. Đang kinh ngạc chợt bên cạnh bóng xám chớp lên, Nhất Đăng đại sư thân hình đã tới cạnh bờ

vực, y vốn đang ngồi xếp bằng, lúc ấy vẫn ngồi xếp bằng, tay trái vươn ra nắm hai chân Cừu Thiên Nhận kéo mạnh y lên nói "Thiện tai, thiện tai! Bể khổ vô biên, quay đầu là bờ, người đã hối cải những điều sai trái trước đây, thay đổi tính tình vẫn còn không muộn".

Cừu Thiên Nhận bật tiếng khóc lớn, quỳ xuống trước Nhất Đăng đại sư, trong lòng có ngàn muôn lời nhưng không nói được câu nào.

Anh Cô thấy y quay lưng về phía mình, đúng là cơ hội tốt để trả thù, bèn rút đao sắt trong bọc ra sấn tới đâm mạnh xuống lưng y.

Chu Bá Thông kêu lên "Khoan đã", đưa tay đỡ cổ tay bà ta. Anh Cô giận, cao giọng quát "Người làm gì thế?" Chu Bá Thông từ khi bà ta xuất hiện đã run rẩy sợ sệt bị bà ta mắng một câu giữa mặt, bèn kêu lên "ái chà?", rồi xoay người chạy ra sau núi. Anh Cô nói "Người đi đâu thế?" rồi đuổi theo sau. Chu Bá Thông kêu lớn "Ta đau bụng phải đi cầu". Anh Cô hơi sững người, rồi không đếm xỉa gì tới, vẫn sải chân đuổi mau theo. Chu Bá Thông cả kinh kêu lớn "ái chà, không xong rồi. Quần ta toàn là phân, thối lắm, bà đừng tới đây".

Anh Cô tìm y hai mươi năm, nghĩ lần này mà để y chạy thoát thì sau này sẽ không thể gặp lại nữa, bất kể y són ra quần thật hay không, cứ đuổi sát tới. Chu Bá Thông nghe tiếng bước chân tới gần, sợ tới mức hồn phi phách tán, vốn y nói són ra quần là giả, chỉ mong dọa cho Anh Cô không dám tới gần, mình có thể thừa cơ chạy thoát. Nào ngờ trong lúc hoảng sợ, kêu lớn một tiếng, quả thật són luôn ra quần.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung thấy đôi oan gia này càng chạy càng xa, rớt lại trước sau cùng chuyển qua sườn núi đều cảm thấy buồn cười, quay lại chỉ thấy Nhất Đăng đại sư đang nói khẽ vào tai Cừu Thiên Nhận, Cừu Thiên Nhận không ngừng gật đầu. Nhất Đăng đại sư nói hồi lâu, đứng lên nói "Đi thôi?". Quách Hoàng hai người vội bước lên bái kiến, lại thi lễ với bốn người Ngự Tiểu Canh Độc.

Nhất Đăng vỗ lên đầu hai người, mặt hiện nét vui vẻ thần sắc rất từ hòa, nói với Hồng Thất công "Thất huynh, cố nhân vẫn khỏe, anh phong còn hơn xưa, lại thu được hai vị hiền đồ, quả thật đáng vui đáng mừng". Hồng Thất công khom lưng nói "Đại sư vẫn khỏe". Nhất Đăng cười khẽ nói "Núi cao sông dài, có ngày gặp lại".

Rồi chắp hai tay làm lễ xoay người định đi. Hồng Thất công kêu lên "Ngày mai luận kiếm rồi, đại sư đi đâu?".

Nhất Đăng quay người lại cười nói "Nghĩ lão nạp là người ngoài đời, đâu dám sánh vai tranh tài với anh hùng thiên hạ. Hôm nay lão nạp tới đây là vì muốn giải hóa một trường oan nghiệt kéo dài hai mươi năm, may là công đức được viên mãn. Thất huynh, hào kiệt trên đời ngoài người ra còn ai? Người cần gì phải tự khiêm?". Nói xong chắp tay làm lễ, dặt tay Cừ Thiên Nhận đi thẳng xuống núi. Bốn đại đệ tử nước Đại Lý cùng hướng về Hồng Thất công vái dài, đi theo sư phụ.

Người thư sinh bước qua cạnh Hoàng Dung, thấy nàng trên trán ửng hồng, vẻ mặt vui sướng, cười ngâm "Chỗ thấp có gai, Cành mềm dịu dàng?". Hoàng Dung nghe y trêu ghẹo mình, cũng ngâm "Gà đậu trên chuồng, Mặt trời đã xế?". Người thư sinh cười hô hô, vái dài chia tay.

Quách Tĩnh nghe mà không hiểu gì cả, bèn hỏi "Dung nhi, mới rồi lại là tiếng Phạn à?" Hoàng Dung cười nói "Không, đó là câu trong kinh Thi". Quách Tĩnh nghe nói họ đối đáp thi văn với nhau cũng không hỏi nữa. Hoàng Dung cười hể hể nhìn y, nghĩ thầm "Vị Trạng nguyên này cũng rất thông minh, đoán được tâm sự của mình. Y dẫn hai câu trong kinh Thi, đoạn dưới có ba câu Vui chàng vô tri, Vui chàng chưa ai, Vui chàng chưa vợ, vốn là bài tình ca về việc thiếu nữ yêu đương một người đàn ông chưa vợ, chỉ vào Tĩnh ca ca cũng rất phù hợp, nói y là một gã tiểu tử ngốc chưa lấy vợ, mình rất là yêu thương". Nghĩ tới đó đột nhiên khẽ kêu lên "ái chà?". Quách Tĩnh vội hỏi "Cái gì thết Hoàng Dung cười khẽ nói "Ta dẫn hai câu kinh Thi ấy, đoạn dưới là Trâu dê về thôi, Trâu dê về chuồng, nói là đã không còn sớm, bò dê xuống núi về chuồng dê chuồng bò đi, vốn mắng Trạng nguyên là súc vật nhưng như thế lại là mắng cả Nhất Đăng đại sư".

*** vietkiem.com ***

Quách Tĩnh cũng không đếm xỉa gì tới mấy câu châm chọc của nàng, trong lòng chỉ nghĩ tới lời Hồng Thất công mắng Cừ Thiên Nhận vừa rồi, bao nhiêu khổ não trong bấy nhiêu ngày dần vật y đều được mấy câu ấy giải thích, đột nhiên

nghĩ ra "Sư phụ nói bình sinh ông đã giết hai trăm ba mươi mốt người, nhưng hai trăm ba mươi mốt người ấy đều là kẻ ác. Chỉ cần không giết lầm một người tốt thì có thể hỏi lòng không thẹn. Xem lúc sư phụ chỉ trích Cừ Thiên Nhận mới thần oai凛凛 liệt làm sao. Võ công của Cừ Thiên Nhận chưa chắc đã thua kém sư phụ, chỉ là tà không thắng được chính nên đã mất khí thế trước. Chỉ cần mình đem một thân võ công làm nghĩa hành thiện, thì cần gì phải quên hết công phu đã học?". Đạo lý ấy thật ra rất giản dị bình thường. Khuất Xử Cơ đã từng nói với y, chỉ là y không hoàn toàn tin phục Khuất Xử Cơ, mà y theo Thành Cát Tư Hãn tây chinh, nhìn thấy thảm trạng tàn sát, sự tàn khốc của chiến tranh, nỗi khổ của sinh dân, mẹ chết thảm dưới đao, trong lòng càng chán ghét việc binh đao chinh chiến mới có một phen khổ não suy nghĩ như thế. Nhưng trải qua một phen như thế lòng hướng thiện của y càng cao thêm một tầng.

Quách Hoàng hai người bước lên bái kiến sư phụ, cùng kể chuyện sau khi chia tay. Nguyên là Hồng Thất công theo Hoàng Dược Sư tới dưỡng thương ở đảo Đào Hoa, dùng nội công thượng thượng trong thiên tổng cương của Cửu âm chân kinh tự đã thông kinh mạch, qua nửa năm thì đã khỏi hẳn, lại qua nửa năm thì khôi phục được toàn bộ thần công. Hoàng Dược Sư vì lo cho con gái, khi y vừa khỏi hẳn lập tức lên bắc tìm con. Hồng Thất công rời đảo chậm hơn, mấy hôm trước từng gặp bọn Lỗ Hữu Cước nên cũng biết qua chuyện Quách Hoàng hai người.

Ba người trò chuyện một lúc, Quách Tĩnh nói "Sư phụ, người nghỉ một lúc đi, trời sắp sáng rồi, đến lúc luận kiếm tỷ võ ắt phải dùng sức". Hồng Thất công cười nói "Ta tuổi tác càng già, lòng hiếu thắng càng mạnh, nghĩ tới lúc qua chiêu với Đông tà Tây độc lại càng hồi hộp không yên, nói xa cũng thật buồn cười. Dung nhi, mấy năm nay võ công của cha ngươi tăng tiến, ngươi đoán thử xem đến lúc tỷ thí thì hai người cha ngươi và sư phụ ngươi ai thắng ai thua?"

Hoàng Dung nói "Võ công của lão nhân gia ngươi và cha con xưa nay khó phân cao thấp, nhưng hiện người biết Cửu âm thần công, cha con làm sao là địch thủ của người được? Đến lúc gặp cha con, con sẽ nói với ông đừng tỷ thí, trở về đảo Đào Hoa sớm cho xong". Hồng Thất công nghe ngữ khí của nàng có vẻ kỳ lạ, thoáng ngẫm nghĩ đã hiểu ý, bèn hô hô cười lớn, nói "Người không cần quan co, Cửu âm thần công là của hai người các ngươi, người muốn khích ta, lão khiêu hóa

cũng không mặt dày sử dụng đâu. Đến lúc tỷ thí với Hoàng Lão tà, ta chỉ dùng võ công vốn có của mình là được".

Hoàng Dung đang muốn y nói ra câu ấy, liền cười nói "Sư phụ, nếu người thua dưới tay cha con, con sẽ nấu một trăm món ngon cho người ăn, để người vui lòng thua cũng thoải mái". Hồng Thất công nuốt nước bọt một cái, hừ một tiếng nói "Con nhóc ngươi tâm địa không tốt, vừa khích tướng vừa đánh cuộc, điều ngoa cổ quái, chỉ trông mong cha mình đắc thắng".

Hoàng Dung cười một tiếng, còn chưa trả lời, Hồng Thất công đứng phắt dậy, chỉ ra sau lưng Hoàng Dung quát "Lão Độc vật, ngươi tới sớm đấy".

Quách Tĩnh và Hoàng Dung giật mình nhảy bật lên đứng cạnh Hồng Thất công, quay lại chỉ thấy thân hình cao lớn của Âu Dương Phong đang đứng đó. Y rón rén lần tới không một tiếng động, hai người không hề phát hiện ra, đều vô cùng hoảng sợ.

Hết hồi 39